

Indtægter, som ere absolut nødvendige, naar Statshuusholdningen skal gaae sin ordentlige og rolige Gang, og ikke stærkt gaae en Krisis imøde. Det er alvorlige Ord, jeg her bruger, men det er ogsaa en alvorlig Sag, som foreligger til Afgjørelse. Naar jeg igaar har givet min Stemme til Finantslovforslaget, saa har det derfor ogsaa kun været i den sikke og faste Fortrosthing, at, hvem der saa end kom til at udgjøre Regjeringen, og hvorledes saa end forffjellige tekniske Spørgsmaal opfattedes enten i det ene eller i det andet Thing, saa vilde dog den Følelse være den dominerende, at det var vor Pligt, naar vi havde bevilget de Udgifter, der findes paa Finantslovforslaget, da ogsaa at gjøre Udvet til de Midler, hvorved disse kunne dækkes.

Finantsministeren har i det Foredrag, som vi i dette Dieblit hørte af ham, lagt særdeles Vægt paa det Udfælgelige i, at Bestemmelsen af det Beløb, der skal tilveiebringes gennem en Indkomstskat, og selve de Regler, hvorefter denne Indkomstskat skal opkræves, foreligge i to forffjellige Love. Denne Tanke er meget naturlig og meget nærliggende efter den Maade, hvorpaa Finantsministeren fra Først af har opfattet Sagen. Det er ingen ny Idee, men kun ligefrem en Anvendelse af den Idee, som ligger til Grund for den communale Beskatning. Ligesom man har en Hartkorn-Matricul at gaae efter, saaledes vil man ogsaa have en personel Matricul, vel ikke en staaende og uforanderlig som Hartkornet, men dog en personel Matricul, hvoraf man kan see, efter hvilket Forhold enhver Skattepligtig skal bidrage til en extraordinair Opkrævning, og der bliver saa derefter kun at tage særffilt Beslutning om, hvor Meget Aarets Behov til enhver Tid kræver, hvilken Beslutning saa kan tages ved Finantslovforslaget, som altsaa kommer til at sige: „de Udgifter bevilge vi, og de Indtægter have vi enten sikkert, eller kunne vi med Fortrosthing paaregne; derefter bliver der en udeffet Udgift tilbage af saa og saa Meget, som skal udrædes af Indkomstskatten.“ Det bliver da kun et simpelt Regnestykke, hvormange Procent der skal opkræves. Dette er en fornuftig Tanke, som man maa komme til, saafremt Indkomst-

skatten — hvad jeg ikke kan have det Allermindste imod — skal være et regelmæssigt Supplement til Statsindtægterne for dermed at afholde Statsudgifterne, saa at den Procent, der til enhver Tid skal opkræves, altsaa er afhængig af det Deficit, som aarlig fremkommer ved at drage de tilstedeværende Indtægter fra de bevilgede Udgifter. Dette hele Princip er fuldklædt, og denne Tanke har tabt al mulig Betydning, naar man ikke henviser Summens Bestemmelse til Finantsloven, men opstiller den som Noget, der skal gives ved et særffilt Skattelov. Saa kommer nemlig den samme Ting kun frem i to Skattelove, uden at det engang er sagt, at der vindes nogen stor Bequemmelighed ved, at det ene staaer i den ene Lov og det Andet i den anden. Naar der Aaret efter, at en almindelig Skattelov og en saadan særlig Skattelov ere givne, paany viser sig Nødvendighed for at paalægge en Indkomstskat, saa kan det nemlig vel ganske vist ske ved en Lov paa 3 Vinter, ved, som vi have seet, en Henvisning til den Fremgangsmaade, der er brugt i det foregaaende Aar, men der kan ganske vist ogsaa derigjennem aabnes en Dør til at foretage Forandringer i den almindelige nye Lov. Dette er ikke affkæret derved, at Indkomstskattens Theori, om jeg saa maa sige, er behandlet i en særlig Lov. Ingen kan nemlig forhindre den lovgivende Magt i at sige, at overeensstemmende med denne Lov skal der vel opkræves saa og saa Meget, men dog saaledes, at der foregaaer de og de Forandringer i Reglerne, som Erfaringen maatte have vist nødvendige. Dette er en Veie, der ikke er lukket ved, at man har visse almindelige Regler, thi ingen lovgivende Magt kan binde de paafølgende lovgivende Forsamlinger eller paafølgende Regjeringer til ikke at gjøre Forandringer deri. Det vilde kun kunne være Tilfældet, hvis Reglerne bleve Grundlov; men det vil jeg sige, uagtet jeg her paa en Maade taler for det foreliggende Forslag, at jeg vilde bede Gud befrie os for, at disse eller andre Regler for en Indkomstskat skulde blive Grundlov. Tre Reglerne derimod fastsatte i en Lov af ifkun sædvanlig Betydning, saa staaer det jo for den lovgivende Magt aabent, hvergang en saa-